

[Brusvang.]

så kraftig nedskæring af deres dyrtidsportioner, ske en hel eller delvis binding af resten. Det kan ikke være rimeligt.

Man må også være klar over, at dyrtidsportionerne, som de hidtil har været beregnet for tjenestemændene, var en del af deres lønsystem, en del af deres lønstruktur. Det var ikke bare spørgsmålet om dyrtiden, men det var et spørgsmål om ved den procentvise ordning at fastholde en vis struktur, at fastholde et vist indbyrdes forhold. Dette system må vi jo erkende at vi har slået i stykker hermed. Det er for så vidt også erkendt i regeringsudspillet, idet regeringen har foreslået, at man til erstatning herfor skal indføre et taktreguleringssystem. Jeg skal ikke forsøge at definere, hvad dette nærmere går ud på. Vi ved alle fra udvalgsbehandlingen, at det lod sig ikke gøre. Det er noget med, at man skal sammenligne med udviklingen i samfundet i øvrigt på visse tidspunkter og med visse udgangspunkter. Men hvad det reelt indebærer, er der ingen af os der kan sige i dag, og vi står altså i den situation, at vi giver tjenestemændene et løfte, men hverken tjenestemændene eller vi selv aner, hvad dette løfte reelt indeholder.

Derfor har vi også på dette punkt tilsluttet os det af det konservative folkeparti formulerede synspunkt, at hvis det viser sig, at forventningerne til denne nye ordning ikke holder stik, så må vi tage et lovgivningsinitiativ, der sigter på at rette dette op.

Dernæst har det spillet en meget stor rolle i hele bearbejdelsen af lovkomplekset, at man på et tidligt tidspunkt ligesom fandt et hul i systemet. Der skulle nok være ens dyrtidsportioner for alle, som statsministeren sagde i sin fremsættelsestale, men det viste sig alligevel, at der var en del af disse dyrtidsportioner, som skulle undergives en særlig behandling, sådan at 60 øre ikke længere var 60 øre f. eks. for akkordarbejdere i bygningsindustrien og andre, men, når det var omregnet, blev til 1 kr. 20 øre eller 1 kr. 50 øre. For mig at se er der ingen tvivl om, at det er et væsentligt hul i systemet.

På den anden side må jeg også erkende, at når mit parti, centrum-demokraterne, ikke har villet støtte de forslag, der har været fremme, som sigtede på at skære hele

denne akkordproblematik væk, hænger det sammen med, at ansvaret for, at det er gået, som det er, er ret så speget. Det er ikke bare regeringens ansvar. Selv om Dansk Arbejdsgiverforening ikke sådan direkte har adgang til at svare fra denne talerstol, må jeg sige, at efter min mening bærer Dansk Arbejdsgiverforening også sin del af ansvaret. Det er dog en aftale, som denne forening har indgået, og det vil sige, at hvis vi forsøgte at trække den knast ud, var det ikke bare på dette ene punkt, vi lukkede op for en pakke, der var pakket til, men så var det en lang række pakker, nemlig alle de specielle kravsaftaler, der blev lukket op, og det har vi naturligvis ikke interesse i. Det kan vi ikke tage ansvaret for i en så alvorlig situation, som vi står i med vor økonomi.

Vi har under udvalgsarbejdet søgt fra regeringen at få oplyst: hvor meget betyder egentlig dette her i kroner og øre? Hvor meget er det, de akkordlønnede nu får? Hvor stor er den masse? For det har været nævnt under udvalgsarbejdet i korridorerne, at det er store beløb. Man har nævnt 300 mill. kr. Jeg har ikke forudsætninger for at kunne bedømme det. Det eneste, jeg kan tage stilling til, er, at da regeringen svarede, fik vi faktisk ikke noget svar, for svaret gik ud på dette, at det var svært at sige, og hvis ikke de havde fået det på den ene måde, havde de nok fået det på den anden måde, så summa summarum var det gået lige op og op. Men det er ikke noget svar på det spørgsmål, som vi stillede, nemlig: hvor meget koster det i alt? Er det 300 mill. kr.?

Når jeg lægger så stor vægt på dette, er det, fordi når vi senere skal møde tjenestemændene og de skal have en retfærdig behandling, når vi skal til at udmønte dette taktreguleringssystem i praktisk politik, så skal de have noget at sammenligne med. Hvad skal de sammenligne med? Skal de sammenligne med det område, hvor 60 øre er 60 øre, eller skal de sammenligne med det område, hvor 60 øre er 1 kr. 50 øre? Jeg er ikke i tvivl om, hvad jeg ville sammenligne med, hvis jeg var tjenestemand.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om erhvervslovforslagene og først og fremmest om lovforslaget, der sigter på et absolut bruttoavancestop. Jeg tror, man indledningsvis må fastslå, at det er rigtigt, som det også er fremhævet i mange skrivel-